

Odiseea Mesianică (II)

Flavius Laurian Duverna

Odiseea Mesianică (II)

Evocare Biblică

Partea II -a

Elisabeta

„ De aceea Domnul Însuși vă va da un semn:
„ Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște
un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu
este cu noi)”. Is. 7, 14.

Trăise atunci, prin bucurie
Un simțământ de negrăit,
Pentru toate ce-acum știe
Că vor decurge-n armonie
În planul sfânt că-i rânduit.

Păstrase-n inimă din fugă
Gravate, sfinte convorbiri,
Cu îngerul în ceas de rugă,
În clipe grele să-i ajungă
Frumoase și dulci amintiri!

Urmându-și firul cugetării
În drumul lung ce-o apăsa,
Și-a revăzut scena plecării
Din ceasu-acela-l înserării
Spre munți, la rudenia sa.

Mergea astfel s-o viziteze,
Să-i dea un sfat și povață,
Învățături pentru-ai fi treze
Căci trebuia să-ntemeieze
Căminul nou și-o altă viață.

Simțea nevoia de a spune
Tot ceea ce i s-a-ntâmplat,
Cum îngerul cu vorbe bune
După urări prin plecăriune

Din cer a spus, că e plecat.

Dorea să împartă bucuria
Așa cum îngeru-anunțase,
Căci Dumnezeu mărinimia
Dragostea-n har și tăria -
Spre roaba Lui Își arătase.

În imn de laudă să-i spună
Căci ea acum a conceput,
Cum îngerul în vestea bună
Ce-i se păruse-a fi furtună
Speranțe îi dase la-nceput.

Cu liniște-n grija-i predată
Și-ncrezătoare în ce-a spus
Îngeru-n vestea minunată,
Se liniștise de-o-cam dată
Trăia-ntr-o pace de nespus.

Cum ea atunci s-a și sculat
În gura sfântă având lauda,
Mărind pe Domnul ne-ncetat
Și către munți s-a îndreptat
Spre o cetate de-a lui Iuda.

Pășind în pragul casei sale
Ea i-a urat numai de bine,
Elisabetei,...'n-a sa cale
Ce-ntre cântări și Osanale
I-a-mpărtășit priviri senine.

Și când urarea, și-a sfârșit
În pânțele pruncu-a săltat;
L-al său cuvânt ce l-a rostit
Ca și cum l-ar fi proorocit
Ea foarte mult s-a bucurat.

Plină fiind, de Duhul Sfânt
Ea a strigat cu glasul tare,
Mărind al Domnului Cuvânt
Valabil ca și-un Legământ
Primit ca sfântă încurajare:

„ Acum, ești binecuvântată
De azi în veci, între femei,
Căci iată, fecioria ta curată
Ca floarea dalbă, nepătată

E locul sfânt, al Dragostei!"

„ O! Și rodul pântecelui tău
Să fie binecuvântat acum!
El va-ntări, prin Duhul Său
Pe oricine-i salvat din rău,
Pe cel ce-i rătăcit pe drum.”

„ De ce mi-a fost orânduit
Ca maica Domnului să vie,
Și pruncul meu, a tresărit
Ca și când el, ar fi și-auzit
În pantece-mi de bucurie?”

„ Fiindcă, la urechi îndată
Când a ajuns glasul urării,
Săltat-a pruncul, deodată
Marcând vestea anunțată
'N momentul binecuvântării.”

„ Ferice acum de tine, care,
Crezuta-i fără a mai clinti,
Pe Domnul prin asigurare
Că-n iubirea-I salvatoare
El tot ce-a spus va împlni.”

Cum ea atuncia, a strigat:
„ Inima mea preamărește,
Pe Dumnezeu, Cel Înălțat,
Cel care-n sus m-a ridicat
Și care pururi mă-ntărește!”

„ Și duhu-mi plin de bucurie
Se-nalță pân-la Dumnezeu,
Căci m-a iubit din veșnicie
Și care har mi-a dat El mie
În dragostea sfântă mereu.”

„ El e-Nțelept, Atotputernic,
Și lucruri multe, a săvârșit,
Și gându-mi, umil, cucernic
Prin adevărul Lui cel veșnic
Va sta-n El pururi, neclintit.”

„ Numele Lui este Preasfânt
Și bunătatea Sa se întinde,
Peste toți cei de pe pământ,
Ce-ascultă de-al Său Cuvânt

Copii ai Săi de a-i cuprinde.”

„ Ne-a arătat 'n-a Sa putere
Și brațul Lui pururea întins,
Că poate aduce mângâiere
'N-orice-ncercare și durere
La sufletul de griji cuprins.”

„ El gânduri multe, a risipit
Pe care în inimi, le aveau,
Cei mândri care le-au nutrit
În inimi când s-au sumețit
Și care-n ei se încredeau.”

„ A dat jos pe cei puternici
Din scaunele lor de domnie,
Ridicând, pe cei nevrednici,
Pe treptele 'nalte de sfetnici
Pe culmi marețe, în veselie.”

„ Pe cei flămânzi i-a săturat
De bunătați prin mângâieri,
Pe cei bogați i-a îndepărtat
Și-n loc stingher i-a alungat
Cu mâinile, goale-n dureri.”

„ Astfel, în ajutor El a venit
Pentru poporul Său Israel,
Precum din vremi a amintit
Cum l-a vegheat și l-a păzit
De-atâtea ori, în fel de fel.”

„Și-a adus din nou aminte
În bunătața Sa cea mare,
Cum promisese mai 'nainte
Prin încheieri de Legăminte
Și-a revenit iar cu-ndurare.”

„ Cum de demult făgăduise
Amintind din neam în neam,
Cuvinte, ce-au fost promise
Și-n suluri de carte scrise -
Prin jurământ, lui Avraam.”

.....
Și cum, la Elisabeta a stat
Trei luni de zile petrecând,
Și cum acas' s-a-napoiat
Cu suflet tare și-mpăcat

La Nazaret planuri făcând.

„ Și iată acum, la înscriere
Spre Betleem ne-ndreptăm,
Pentru-a Cezarului cerere
S-o-mplinem cum ni se cere
Ca neamul să ni-l căutăm.”

Flavius Laurian Duverna

Va urma, partea III -a